

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРЕКРШАЈНИ СУД У БЕОГРАДУ

67 Пр.бр.49001/13.

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни суд у Београду, судија Бранкица Љушић, у прекршајном поступку против **МАЈСТОРОВИЋ ДРАГАНА** из Београда, због прекршаја из члана 74 став 1 тачка 7 Закона о Агенцији за борбу против корупције, на основу члана 93, 94, 214, 217, 219 и 222 Закона о прекршајима, дана 26.11.2013. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

КРИВ ЈЕ

- зато што дана 25.09.2012. године као власник привредног друштва "Маинг" д.о.о. Београд са уделом од 56 % није извршио пренос управљачких права у предметном привредном друштву у законском року од 30 дана од дана именовања на функцију и није доставио доказе о томе Агенцији, улица Царице Милице број 1, Београд, у року од пет дана од дана преноса, већ је то учинио 13.06.2013. године са 260 дана закашњења,

- чиме је учинио прекршај из члана 74 став 1 тачка 7 Закона о Агенцији за борбу против корупције

- па се на основу наведеног прописа,

ОСУЂУЈЕ

НА НОВЧАНУ КАЗНУ у износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности ове пресуде, у противном иста ће се заменити азном затвора у трајању од **50 (педесет) дана**.

Обавезује се окривљени да на име трошкова прекршајног поступка плати паушални износ од **00,00 (осамстотина) динара**, у истом року као и новчану казну, а под претњом принудног звршења.

Образложење

По захтеву Агенције за борбу против корупције под бројем 014-404-00-0015/2013-08 од 26.06.2013. године, покренут је и вођен прекршајни поступак против окривљеног, због сумње да је учинио прекршај ближе наведен у изреци ове пресуде.

По поднетом захтеву покренут је прекршајни поступак решењем од дана 24.07.2013. године, па је окривљени дана 16.08.2013. године доставио писмену одбрану коју је потписао лично он и његов бранилац, а у којој наводи: Није одговоран за прекршај који му се ставља на терет. Према члану 16 став 2 Закона о прекршајима за постојање прекршајне одговорности потребан је умишљај или нехат. У конкретном случају на страни окривљеног не постоји ниједан од законом предвиђених облика виности. Наиме, окривљени је од тренутка када му је наложено да управљачка права пренесе на друго лице то почео да чини. Окривљени је прво, не знајући да то није у складу са законом, управљачка права пренео на Мајсторовић Марјану, а тек након тога на треће лице. Због потребног времена да се све то код надлежних органа спроведе, окривљени није стигао да све заврши у законском року. Стога је сасвим јасно да у конкретном случају нема захтеваног облика виности у поступању окривљеног, па самим тим нема ни прекршајне одговорности. Са изнетих разлога предлаже да суд решењем одбаци захтев за покретање прекршајног поступка против окривљеног, јер постоје основи који искључују одговорност окривљеног за прекршај за који се терети. У случају да суд не прихвати предходни предлог окривљеног, а имајући у виду да се ради о прекршају за који је прописана новчана казна, а окривљени је добровољно после извршења прекршаја, а пре покретања прекршајног поступка отклонио противправно стање, спровевши промену - пренос управљачких права у привредном друштву "Маинг" д.о.о. на Златомира Петровића дана 31.05.2013. године, суду предлаже да у смислу члана 41 Закона о прекршајима против окривљеног обустави прекршајни поступак. Из чињеничног описа прекршаја који се окривљеном ставља на терет и из доказа приложених уз ову одбрану произлази да постоје околности које у знатној мери умањују одговорност окривљеног, тако да се може очекивати да ће се убудуће клонити вршења прекршаја и без изрицања казне. Зато предлаже суду да се окривљеном сходно члану 44 став 1 Закона о прекршајима изрекне опомена. Уколико прекршајни суд сматра да на страни окривљеног ипак постоји одговорност за прекршај, онда окривљеном треба у смислу члана 40 Закона о прекршајима ублажити законом прописану казну, јер према члану 40 Закона о прекршајима уколико прекршајем нису проузроковане теже последице, а постоје олакшавајуће околности које указују да се и блажом казном може постићи сврха кажњавања, прописана казна се може ублажити тако што се може изрећи казна испод најмање мере казне која је прописана за тај прекршај, али не испод најмање законске мере за те врсте казне. Из самог захтева за покретање прекршајног поступка и наведених неспорних чињеница се закључује да су штетне последице одсутне или у најмању руку незнатне. Та околност је довољна да прекршајни суд примени цитирану одредбу закона и да окривљеном казну на описани начин ублажи.

У току доказног поступка извршен је увид у списе предмета, цењена је одбрана окривљеног, па је суд у току поступка саслушао у својству сведока Миросавић Боривоја, који је на саслушању изјавио: Дана 25.09.2012. године окривљени као власник привредног друштва "Маин" доо Београд са уделом од 56 % није извршио пренос управљачких права у предметном привредном друштву, тако што у законском року од 30 дана од дана именовања на функцију и то дана 20.08.2012. године, није доставио доказе, већ је то урађено накнадно када су они из Агенције њему наложили да у року од пет дана од дана преноса учини, односно пренесе управљачка права. Наиме, појашњава да су они њему доставили обавештење о покретању поступка дана 20.02.2013. године због повреде члана 35 Закона о агенцији, тако да је након обавештења пренео на своју ћерку Мајсторовић Марјану, што по закону није дозвољено да се преноси право на повезано лице и у

Закону о Агенцији дефинисано је ко се све сматра повезаним лицем - сви сродници у правној линији и другом степену. Након тога су му упутили допис 29.03.2013. године да пренесе управљачка права на друго лице које није повезано лице, али није поступио по налогу, тако да је дана 03.06.2013. године директор Агенције донео решење којим је наложио пренос управљачких права у року од осам дана од дана пријема решења. Окривљени је након овог решења испоштовао, те је 13.06.2013. године обавестио Агенцију за борбу против корупције да је пренео управљачка права на неповезано лице, што је учинио са закашњењем од 260 дана и то по њиховом налогу.

Суд је савесном и брижљивом оценом сваког доказа посебно и свих доказа заједно и на основу резултата целокупног поступка, несумњиво утврдио да су се у радњама окривљеног стекла обележја прекршаја противно одредбама члана 35 став 2 Закона о Агенцији за борбу против корупције. Наиме, из изјава саслушаног сведока, суд је утврдио да окривљени није у законском року од 30 дана од дана од дана именовања на функцију и то дана 20.08.2012. године доставио никакав доказ, да је као власник ПД "Маин" доо Београд са уделом од 56% извршио пренос управљачких права у предметном привредном друштву, већ је то учинио након пријема решења којим је наложено од стране Агенције да у року од осам дана од дана пријема решења пренесе управљачка права, те је Агенција обавештена од стране окривљеног дана 13.06.2013. године, па је тиме окривљени закаснио 260 дана. Из изјаве сведока суд је утврдио да окривљени управљачка права пренео на своју ћерку Мајсторовић Маријану, што по Закону о Агенцији за борбу против корупције није дозвољено да се права преносе на повезано лице, јер у самом Закону је наведено и строго дефинисано ко се све сматра повезаним лицем, а то су сви сродници у правној линији и другом степену. На основу свега горе наведено окривљени је поступио противно одредби члана 35 став 1 Закона о Агенцији за борбу против корупције, јер као "функционер био је дужан да у року од 30 дана од дана избора, постављења или именовања, пренесе своја управљачка права у привредном друштву на правно или физичко лице које није повезано лице, да их оно, у своје име, а за рачун функционера, врши до престанка јавне функције", те је тиме учинио прекршај из члана 74 став 1 тачка 7 Закона о Агенцији за борбу против корупције.

Суд је ценио одбрану окривљеног да није знао законске прописе, да није смео да управљачка права пренесе својој ћерки Мајсторовић Маријани, али правна заблуда не ослобађа га прекршајне кривице према члану 21 Закона о прекршајима, те је овај навод одбране ценио као олакшавајућу околност приликом одлучивања о прекршајној санкцији.

Суд је ценио урачунљивост и кривицу окривљеног у смислу члана 18 и 19 Закона о прекршајима, па је нашао да је окривљени у време извршења прекршаја био урачунљив, јер је могао схватити значај свог чињења и могао је управљати својим поступцима, те је прекршај учинио из нехата, јер је био свестан да услед његовог чињења или не чињења може наступити забрањена последица, али је олако држао да је може спречити или да она неће наступити.

Одлучујући о врсти и висини новчане казне, цењене су све околности из члана 39 Закона о прекршајима, тежина учињеног прекршаја, степен кривице окривљеног, његове личне, породичне и материјалне прилике, да није прекршајно кажњаван, па имајући у виду све напред изнето и ценећи олакшавајућу околност да је након 260 дана поступио по налогу Агенције, које у знатној мери умањује кривицу учиниоца, а уверењу да ће се у будуће клонити вршења прекршаја изречена је минимална новчана казна, те да је иста адекватна учињеном прекршају.

Трошкови прекршајног поступка у паушалном износу донети су на основу члана 130 став 2 тачка 9, члана 131 став 1 Закона о прекршајима, а у вези члана 27 став 2 Правилника о накнади трошкова у судским поступцима.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде незадовољна страна може изјавити жалбу Вишем прекршајном суду у Београду у року од осам дана од дана достављања ове пресуде, путем овог Прекршајног суда, а подносилац жалбе је сходно тарифном броју 27 а Закона о судским таксама дужан уплатити таксу за жалбу у износу од 900,00 динара на жиро-рачун 840-29718845-76 са позивом на број 38-020.

Жалба се подноси у писменој форми и шаље се препорученом поштом или се може непосредно предати овом суду.

ДОСТАВНА НАРЕДБА:

Пресуду доставити подносиоцу захтев, окривљеном и браниоцу окривљеног Радончић Милутин из Београда улица Војвођанска број 98 - Сурчин

СУДИЈА

Бранкица Љушић

WWW.CINS.rs

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
6 – Прж бр.4504/14
Дана 06.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у Београду, у већу састављеном од судија: Невенке Димитријевић, председника већа, Ане Миловановић и Невенке Панчић, чланова већа, са судијским помоћником Данијелом Кужић, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног Мајсторовић Драгана из Београда, због прекршаја из члана 74 став 1 тачка 7 Закона о Агенцији за борбу против корупције, решавајући по жалби браниоца окривљеног – адв.Радоичић Милутина из Београда, изјављеној против пресуде Прекршајног суда у Београду, 67 Пр.бр.49001/13 од 26.11.2013. године, на основу одредаба члана 91 став 3, члана 93 став 3, чл. 239 и 242 Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ број 101/2005, 116/2008 и 111/2009) и члана 340 став 1 Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ број 65/13), у нејавној седници одржаној дана 06.03.2014.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног Мајсторовић Драгана из Београда и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Прекршајног суда у Београду, 67 Пр.бр.49001/13 од 26.11.2013. године.

Образложење

Ожалбеном пресудом окривљени Мајсторовић Драгана из Београда оглашен је кривим због прекршаја из члана 74 став 1 тачка 7 Закона о Агенцији за борбу против корупције, извршеног у време, месту, на начин и под околностима како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде, за који је осуђен новчаном казном у износу од 50.000,00 динара и обавезан је да плати паушално одређене трошкове прекршајног поступка у износу од 800,00 динара, на начин ближе описан у првостепеној пресуди.

Против ове пресуде благовремену жалбу је изјавио бранилац окривљеног, због битне повреде одредаба прекршајног поступка, повреде материјалног права и одлуке о казни, истичући да је окривљени добровољно отклонио противправно стање после извршења прекршаја, а пре покретања прекршајног поступка, дана 31.05.2013.године, када је извршио пренос управљачких права у привредном друштву „Maing“ на Петровић Златомира, због чега је мишљења да је првостепени суд приликом одлучивања требало да примени члан 41 Закона о прекршајима и поступак против окривљеног обустави. Појаснио је да је окривљени то учинио са закашењем из разлога што је претходно извршио пренос управљачких права на

своју кћер, по налогу Агенције против корупције, а као неука странка није знао нити да се такав пренос не може вршити на блиског сродника, јер би управљачка права одмах пренео на Петровић Златомира. Како се у конкретном случају ради о незнаоку окривљеног, јер се из предузетих поступака јасно види његова намера да поступи у складу с законом, имајући у виду да је чак 2 пута вршио пренос управљачких права, као и да постоје очигледне околности које у знатној мери умањују одговорност окривљеног због чега је требало да му се изрекне опомена или да му казна буде ублажена испод законског минимума, закључује да је било места примени члана 41 или 40 Закона о прекршајима, те предлаже да се ожалбена пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање као у жалбеном предлогу.

Суд констатује да у току првостепеног прекршајног поступка није било битних повреда одредаба прекршајног поступка и повреда материјалног прописа о прекршају на штету окривљеног, а на које повреде овај суд пази по службеној дужности сагласно члану 241 Закона о прекршајима.

По налажењу овог суда бранилац окривљеног у жалби понавља наводе изнете у својој писаној одбрани, који су већ цењени у првостепеном поступку, уз све остале изведене доказе, при чему је првостепени суд поступио у смислу одредаба чл. 81 и 84 Закона о прекршајима, а за своју одлуку дао правилне и јасне разлоге. Правилно су у првостепеном поступку цењени наводи одбране окривљеног, на које се поново жалбом указује, да је окривљени прво пренео управљачка права на своју кћер, по налогу Агенције против корупције, а као неука странка није знао нити могао знати да се такав пренос не може вршити на блиског сродника, јер би управљачка права одмах пренео на Петровић Златомира, те су за исто дати јасни разлози, које прихвата и овај суд.

Наиме, првостепени суд је управо имајући у виду наводе одбране окривљеног саслушао и сведока, Боровоја Миросавића из Агенције за борбу против корупције, који се детаљно изјаснио о свим поступањима Агенције у предмету, датим обавештењима, као и датумима када су иста дата, посебно и о допису од 29.03.2013. године, који је Агенција упутила окривљеном да пренесе управљачка права на друго лице које није повезано лице. Наведени сведок, упозорен на последице лажног сведочења, у свом исказу је навео и да окривљени није поступио по налогу све док директор Агенције није донео решење дана 03.06.2013. године, а којим је наложио пренос управљачких права у року од осам дана од дана пријема решења, након чега је окривљени 13.06.2013. године обавестио Агенцију да је пренео управљачка права на неповезано лице, што је несумњиво било по налогу Агенције и то након 260 дана закашњења. Овакав исказ сведока, у свему сагласан материјалним доказима у списима предмета, правилно је цењен, те су током првостепеног поступка у потпуности и правилно утврђене одлучне чињенице и у свему је правилно примењено материјално право. С обзиром на наведено, и по налажењу овог суда, окривљени је правилно оглашен кривим за прекршај из члана 74 став 1 тачка 7 Закона о Агенцији за борбу против корупције, јер је поступио противно одредби члана 35 став 1 истог закона.

Цењени су наводи жалбе окривљеног којима се указује на непознавање прописа, па овај суд налази да је исто без утицаја на другачију одлуку у овој прекршајној ствари имајући у виду одредбе члана 21 Закона о прекршајима, сходно којима га правна заблуда не ослобађа прекршајне одговорности, што је истакнуто и у првостепеној одлуци, при чему је ову околност првостепени суд већ ценио као олакшавајућу околност приликом одлуке о казни.

Прекршајни апелациони суд је испитао одлуку о казни, па налази да је правилно првостепени суд одмерио новчану казну окривљеном, претходно ценећи све околности прописане одредбом члана 39 Закона о прекршајима. Посебно су, поред тежине прекршаја, цењени степен прекршајне одговорности окривљеног, ранија прекршајна некажњаваност, личне, породичне и материјалне прилике, као и остале околности од значаја да се окривљеном одмери већа или мања казна, укључујући и оне на које жалба поново указује.

ао нити...
вљајка д...
о незна...
кладу...
остој...
је

Полазећи од наведеног окривљени је осуђен на новчану казну на доњој граници прописане новчане казне за ову врсту прекршаја, у износу од 50.000,00 динара, а наведену казну прихвата као правилну и овај суд, налазећи да ће иста остварити сврху кажњавања. Овај суд је имао у виду да је првостепени суд навео да је накнадно поступање окривљеног по налогу Агенције, али тек 260 дана након времена када је требало да испуни своју обавезу, олакшавајућа околност која у знатној мери умањује кривицу учиниоца, па налази да се у конкретном случају ради о очигледној омашци насталој приликом израде пресуде, која није од утицаја на законитост и правилност првостепене одлуке, с обзиром на правилне разлоге за одлуку у целости, уз изрицање минималне новчане казне. Имајући у виду наведено, као и да се жалбом не указује на неке нове чињенице и околности које првостепени суд није имао у виду приликом одмеравања казне, нема места преиначењу првостепене одлуке у делу о казни, а у смислу жалбених навода, с обзиром на сврху кажњавања.

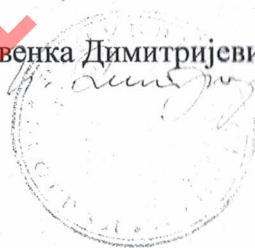
Цењени су и остали наводи жалбе, али с обзиром на наведено исти су без утицаја на другачију одлуку у овој прекршајној ствари, па је одлучено као у изреци у смислу одредаба члана 242 Закона о прекршајима.

Против ове пресуде жалба није дозвољена.

Пресуђено у Прекршајном апелационом суду у Београду, дана 06.03.2014.године под бројем 6 ПРЖ 4504/14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Невенка Димитријевић

WWW.CINS.rs